

Anhänge

Anhang Nr. 1: Interview zwischen Jitka Jílková und Dominika Hložková

28.2.2011, osobní rozhovor s ředitelkou PDFNJ, paní Jitkou Jílkovou

Jitko, jak dlouho již u festivalu pracujete, jak jste se k němu dostala?

Pracuji u festivalu od jeho prvního ročníku, nebo spíš od příprav, které začaly na jaře v roce 1996, nebo spíš už probíhaly v roce 96. Ty úplně první přípravy však začaly probíhat přibližně o rok dřív. Pokud jde o průběh festivalu, tak ten jsem mohla z bezprostřední blízkosti sledovat počínaje prvním ročníkem a těch ročníků už máme za sebou patnáct.

Jak a proč vůbec festival vznikl? Byla to myšlenka Pavla Kohouta...

Ona to úplně původně nebyla myšlenka Pavla Kohouta, ale Alexe Koenigsmarka, který vypracoval projekt jménem Pro Thalia. To byla představa, že by se v Praze mělo obnovit divadlo, stálá scéna, na které by se hrálo německy. Dokonce už měl vybraný prostor v Hyberské ulici – bývalé komorní divadlo a to se tedy mělo přebudovat na stálou scénu, kde by se hrály německy všemožné inscenace. Časem se ukázalo, že realizace takového plánu vůbec není jednoduchá a to jednak proto, že byly problémy získat tu příslušnou budovu a také proto, že nebylo úplně jasné, kdo by vlastně pro koho měl v takovém prostoru hrát. Jestli by sem přijížděli němečtí herci hostovat, nebo by tu byl stálý soubor a pokud ano, kdo by ho tvořil atd. Nicméně když byl tento plán ve stavu zrodu, tak si k němu Alex Koenigsmark přizval Pavla Kohouta a Renatu Vatkovou. Když poté zjistili, že projekt Pro Thalia není příliš realizovatelný, rozhodli se, že místo stálé scény by se v Praze hodil festival, na který by se zvaly nejvýraznější produkce z německé jazykové oblasti. Podařilo se jim pro tento nápad získat finance, což bylo samozřejmě velice podstatné, a to od právě vznikající kulturní nadace největší německé banky Deutsche Bank. Jmenovalo se to Kulturstiftung der Deutschen Bank. Ta nadace právě vznikala a poohlížela se po mezinárodních projektech, což byla velice šťastná konstelace pro hladký vznik festivalu. Ten by však nebyl možný, kdyby se k této myšlence nepřidali intendantí (šéfové) velkých německých a jednoho rakouského divadla, kteří vznik festivalu podpořili jednak tím, že podepsali tzv. zakládající listinu a také tím, že

slíbili, že na festival do Prahy přijedou a asi nebyla náhoda, že když byli všichni režiséři, přijeli se svými vlastními inscenacemi a tak došlo k prvnímu ročníku festivalu.

Po několika měsících, kdy festival vznikl, byla podepsána v lednu 1997 Česko-Německá Deklarace o vzájemných vztazích a jejich budoucím rozvoji. Změnily se nějak možnosti festivalu po jejím podepsání?

Tohle asi nemůžu zodpovědět úplně přesně, ale to, že se schylovalo k podepsání Česko-Německé Deklarace, určitě také velice usnadnilo vznik festivalu, protože on s ní byl spojován a také proto, že Pavel Kohout se kolem oné Č-N Deklarace velice angažoval a v jeho osobě se tedy obě akce propojily, což bylo pro festival blahodárné. Nemohu ale říci, že by se po podepsání deklarace situace festivalu nějak změnila, podle mě deklarace již příliš neovlivnila další existenci festivalu kromě všeho jiného také proto, že financování bylo zařízeno ze soukromých zdrojů, a to ze zdrojů Deutsche Bank. Nebylo to tak, že by se vlády dohodly a řekly si, že po podepsání deklarace budou společně podporovat německý festival. Další vývoj festivalu byl ale díky deklaraci určitě snazší a také se mohl odehrávat v příznivější politické atmosféře, než kdyby k ní nebylo došlo. Ale myslím, že to, co je pro festival nejpodstatnější, je to, že deklarace napomohla jeho hladkému vzniku.

Německé soubory jezdí hostovat k nám, do České republiky, ale české scény nehostují v Německu. Proč tomu tak je? Proč výměna není oboustranná?

To je klasická otázka, která se nám klade už od prvního ročníku festivalu a Pavel Kohout na to měl docela dobrou repliku. Vždycky říkal, že je to totéž, jako bychom se ptali Edisona, když vynalezl žárovku, proč nevynalezl také ještě lokomotivu. My dokážeme vozit německy mluvící divadla sem, ale už nemáme dostatečné kontakty a nejsme dost zorientovaní v poptávce, která by případně v Německu po českých divadlech mohla nastat. Nevidím úlohu našeho festivalu v tom, abychom vyváželi českou kulturu do zahraničí, my jsme tu od toho, abychom vozili německy hrající divadla do České Republiky. Kromě toho se nesmí zapomínat na to, že jeden festival, kde je to přesně opačně, už existuje. Je to festival, který organizuje Dušan Pařízek v Německu, především v Berlíně. Nejedná se však o festival, který by byl orientován pouze na divadlo, zvou se sem také hudební a jiné kulturní produkce.

Nedávno jsme usilovali o grant od EU, kde jsme přece jen v programu měli oboustrannou kulturní výměnu, ale chybělo nám sedm bodů k tomu, abychom dosáhli na dotaci. EU nás v tom tedy zatím nepodpoří. Maximum bylo 100 bodů, my jsme jich dostali 71, pro získání grantu tedy bylo zapotřebí dosáhnout min. 78 bodů.

Jak probíhá výběr titulů a souborů, které budou pozvány do Prahy?

Já bych řekla jedním slovem: organicky. Je to tak, že není žádný problém dostat se k přehledu premiér, které se plánují na určitou sezonu. Nemáme ale žádné předem stanovená kritéria, která by představení měla splňovat, např. na rozdíl od festivalu Berliner Theatertreffen. My jsme vlastně jediný festival na celém světě, který zve mimo německy mluvící země pouze německy mluvící divadla. To nikde jinde na světě není. Jediná obdoba je právě Berliner Theatertreffen, to má ale zadání, že může pozvat vždy jen divadla za poslední sezonu. Tohle zadání my nemáme, my můžeme klidně sáhnout i hlouběji do minulosti, samozřejmě se ale snažíme přinášet to nejzajímavější, nejaktuálnější a nejvýraznější. Právě ale to, že nemáme žádné stanovy, může být nevýhoda, protože např. EU unie se nám dívá a nezapadáme do žádné tabulky, kterou ona má vymyšlenou na to, aby mohla někoho podporovat.

Máme k dispozici přehled premiér, který vychází v časopise Mykaenae, ve kterém jsou obsaženy praktické informace o divadelním dění v Německu, Rakousku a Švýcarsku. Zde vždy na konci předchozí sezony vyjde soupis premiér, které se chystají na sezonu následující. Z toho si pak velmi snadno na základě našich předchozích zkušeností vytipujeme, čemu je třeba věnovat pozornost. To se pozná, protože za těch patnáct let, co festival existuje, máme přehled o tom, který soubor je zrovna nejzajímavější, který režisér ve spolupráci s kterým autorem, hercem či intendantem může vytvořit něco zajímavého. Buď tedy počkáme přímo na premiéry, nebo na první kritiky, které se velice snadno najdou na internetu, kde můžeme vidět i krátké spoty z jednotlivých představení, takže si můžeme udělat celkem slušnou představu o tom, kam se vyplatí vyrazit. Když víme, že by se nám nějaké inscenace hodily do programu, musíme uvažovat o tom, zda je v Praze divadlo, kde by se daly uvést, protože v Praze chybí velká činoherní divadla, jelikož se všechna stavěla zároveň pro operu a operetu. Neméně důležité je zjištění, kolik bude pozvání inscenace stát, protože nemáme neomezené finanční možnosti a samozřejmě můžeme pozvat jen to, co můžeme zaplatit. Snažíme se, aby programová skladba byla vyvážená, aby si každý divák přišel na své a zároveň aby byly zastoupeny všechny německy mluvící země.

Festival má každý rok určité motto. Letos to bylo Schein und sein, Ioni Schicksal und Hoffnung a rok předtím Frau und Mann. Jakým způsobem je vybráno ono určité téma? Jsou nejdříve vybrány hry a podle toho odvozeno motto, nebo se určí téma a vy se snažíte pro to najít nejvhodnější inscenace?

Dá se říct, že je to někde mezi. My skládáme program podle všech těch kritérií, které jsem již jmenovala a když jsme zhruba v polovině, ve dvou třetinách téhle práce, začneme uvažovat o podtitulu a snažíme se najít nějaká dvě slova, která by spojovala všechny inscenace, které hodláme pozvat. V této fázi můžeme ještě nějakou přibrat, která se k podtitulu bude hodit, nebo naopak ubrat tu, která se do tématu nehodí.

Každoročně je u nás uváděno cca deset inscenací. Kolik jich musíte v průměru shlédnout, než vyberete finální seskupení her?

Je to přibližně 30 – 40 inscenací, přičemž některé můžeme vidět třeba na DVD nebo na nějakém záznamu a někdy se stane, že i podle záznamu se pozná, že je možné inscenaci pozvat a někdy se stane, že se podle toho DVD pozná, že se to jednoduše nedá. Naprostou většinu inscenací však vidíme naživo.

Jak moc se německé publikum zajímá o tento festival?

Německá scéna se o festival zajímá, ale ne tak, že by si o něm chtěla číst v novinách, ale tak, že zorientovaní němečtí diváci chtějí přijet do Prahy, protože festival je pro ně skvělá příležitost, aby na jednom místě viděli to, co se hraje např. v Hamburku, v Mnichově, Curychu a ve Vídni. Tady v Praze mají možnost vidět vše „na jednom fleku“, což vítají. Nedá se však říct, že by o festivalu nějak vášnivě referovala německá média, to je tím, že oni vlastně nemají moc o čem. Totiž inscenace, které zveme, byly v Německu již recenzovány. Pro Němce by tedy bylo zajímavé třeba to, kdyby chodili o přestávce po divadle a ptali se českých diváků, co říkají na tu a onu německou inscenaci. Například v loňském roce jsme tu měli dva významné novináře, kteří přijeli z Drážďan a z Berlína a ti o festivalu napsali dlouhé články. Jeden se jmenoval *Zázrak na Vltavě* a ten druhý *To koukáš!*. Z toho jsme samozřejmě měli velkou radost a doufáme, že se z toho rozvine nějaká další spolupráce.

Jak vnímají němečtí herci hostování v Praze? Je to pro ně čest, nebo pouhá povinnost odehrát za peníze svou roli pro českého diváka?

Oni sem jezdí strašně rádi a na to jsme velmi pyšní. Musíme si proto dávat velký pozor, abychom se moc často netvářili, že je pozveme a potom si to nerozmysleli, což se nám bohužel už asi dvakrát stalo. Doufáme, že Němcům i nadále vydrží radost hrát pro české diváky.

A ty divadelní soubory se opakují, nebo se snažíte vybírat stále nové, neokoukané scény?

Ony se opakují, ale to neznamená, že to jsou stále stejné scény. V Německu je jedno, podle mě velmi užitečné pravidlo, kterému se říká intendantský kolotoč, nebo kolotoč intendantů. Znamená to, že ty největší divadelní domy mají šéfa – intendantu na určitou, předem stanovenou dobu. Většinou to bývají čtyři roky. Po této době se intendantovi buď prodlouží smlouva, nebo odchází do jiného divadla a na jeho místo přichází někdo jiný a v takovém případě si s sebou intendant berou svůj soubor, nebo jeho velkou část. Tím se vlastně soubory soustavně promíchávají a navzájem ovlivňují a také se velmi často stává, že herci hostují. Německy mluvící divadelní scéna je tedy více méně soustavně na cestách.

Děkuji Vám, Jitko, za rozhovor a vyčerpávající odpovědi a přeji příjemný zbytek dne.

Není zač, také děkuji.

Anhang Nr. 2: Programm der ersten fünfzehn Jahre des Prager Theaterfestivals deutscher Sprache

1996

Divadlo na Vinohradech - **Friedrich Dürrenmatt: Besuch der alten Dame**

Soiree – **Elias Canetti: Tod und Geld** (Lesung aus Texten)

Burgtheater Wien – **Thomas Bernhard: Ritter, Dene, Voss**

Soiree – **Thomas Mann und Klaus Mann: Väter und Söhne** (Lesung aus Briefen)

Thalia Theater Hamburg – **Anton Tschechov: Onkel Vanja**

Soiree Schauspielhaus Zürich – **Patrick Süskind: Der Kontrabass**

Deutsches Theater Berlin – **Gerhard Hauptmann: Der Biberpelz**

Soiree – **Eberhard Streul: Die Sternstunde des Josef Bieder**

Münchner Kammerspiele – **Aischylos / Mattias Braun: Die Perser**

1997

Nationaltheater Prag – **Johann Wolfgang von Goethe: Faust**

Staatstheater Stuttgart – **Thomas Bernhard: Einfach kompliziert**

Burgtheater Wien – **Thomas Bernhard: Der Theatermacher**

Slovenské národné divadlo Bratislava – **Peter Turrini: Der tollste Tag**

Theater Neumarkt Zürich – **Urs Widmer: Top dogs**

Soiree – **Theater morgen** (Diskussion – Jirásková, Dorn, Flimm, Langhof, Peymann)

Deutsches Theater Berlin – **Thomas Brussig: Helden wie wir**

Soiree – **Klaus M. Brandauer: In Erinnerung unserer Zukunft** (Gedichte, Briefe)

Thalia Theater Hamburg – **Pierre Carlet de Marivaux: Der Streit**

Soiree Burgtheater Wien – **Kassandra** (ein Monodrama nach **Christa Wolf**)

Münchner Kammerspiele – **Tankred Dorst: Die Legenden vom armen Heinrich**

1998

Deutsches Schauspielhaus Hamburg – **Christoph Marthaler: Stunde Null oder Die Kunst des Servierens** (Ein Gedenktraining für Führungskräfte)

Matinee – **Gisela May: Denn wie man sich bettet...**

Schauspiel Leipzig – **Elfriede Jelinek: Stecken, Stab und Stangl / Eine Handarbeit**

Soiree – **Otto Schenk: Alles Mögliche zum Lachen**

Burgtheater Wien – **Peter Handke: Publikumsbeschimpfung**

Theater Neumarkt Zürich – **Platon: Phaidon**

Schauspiel Staatstheater Stuttgart – **Friedrich Schiller: Maria Stuart**

Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz, Berlin – **Christoph Marthaler: Murx den Europäer! Murx ihn! Murx ihn! Murx ihn! Murx ihn ab! Oder ein patriotischer Abend**

Bayerisches Staatsschauspiel München – **Wolfgang Borchert: Draußen vor der Tür**

1999

Volksbühne Berlin – **Jean-Paul Sartre: Schmutzige Hände**

Burgtheater Wien – **Samuel Beckett: Fin de partie / Endspiel**

Deutsches Schauspielhaus in Hamburg – **Enda Walsh: Disco Pigs**

Soiree Burgtheater Wien – **Thomas Bernhard: Beton** (ein Monolog mit P. Fitz)

Deutsches Schauspielhaus in Hamburg – **Marius von Mayenburg: Feuergesicht**

Matinee – **Michael Heltau: Wir spielen immer, wer es weiß, ist klug**

Theater Basel – **Friedrich Ch. Hebbel: Maria Magdalene**

Soiree – **J. W. Goethe: Der ewig Morgige**

Schauspiel Frankfurt – **J. W. Goethe: Faust** (Der Tragödie erster Teil)

2000

Burgtheater Wien – **Arthur Schnitzler: Professor Bernhardi**

Soiree – **Karlheinz Hackl: Der heitere Schnitzler**

Soiree – **Pavel Fieber: Unser Stetl brennt**

Badisches Staatstheater Karlsruhe – **Tim Staffel: Werther in New York**

Soiree – **Erika Pluhar: I gib net auf**

Deutsches Schauspielhaus in Hamburg – **Tom Lanoye, Luk Perceval: Schlachten!**

Deutsches Schauspielhaus in Hamburg – **Franz Wittenbrink: Sekretärinnen**

Theater Basel – **Thomas Jonigk: Täter**

Nationaltheater Israels Habima Tel Aviv – **Bertolt Brecht: Der kaukasische Kreidekreis**

2001

Schauspielhaus Zürich – **William Shakespeare: Was ihr wollt**

Schauspielhaus Graz – **Dejan Dukovski: Das Pulverfass**

Kino Ponrepo – **Das Pulverfass, Bremer Freiheit, Das Fest** (Film zum Theater)

Düsseldorfer Schauspielhaus – **Igor Bauersima: Norway.Today**

Peter Ustinov: Bilder einer Ausstellung, Karneval der Tiere

Schauspielhaus Staatstheater Stuttgart – **Rainer W. Fassbinder: Bremer Freiheit**

Staatsschauspielhaus Dresden – **Thomas Vinterberg, Mogens Rukov: Das Fest**

Schauspiel Hannover – **J. W. Goethe: Werther!**

Schauspiel Hannover – **William Shakespeare: Hamlet**

2002

Nationaltheater Prag – **Thomas Bernhard: Minetti. Porträt eines Künstlers als alter Mann**

Burgtheater Wien – **Henrik Ibsen: Rosmersholm**

Senta Berger – **Arthur Schnitzler: Fräulein Else**

Jiří Gruša, Jürgen Serke: Hommage, Kollage...

Deutsches Theater Berlin – **Thomas Brussig: Leben bis Männer**

Kino Ponrepo – **Die Kinder des Olymp** (Film zum Theater)

Soiree - **Maximilian Schell: Der Rebell** (Lesung aus eigenem Text)

Thalia Theater Hamburg – **Jacques Prévert: Kinder des Olymp**

2003

Schaubühne am Lehniner Platz Berlin – **Henrik Ibsen: Nora**

Soiree – **Thomas Bernhard: Der Stimmenimitator** (Lesung von Hermann Beil)

Soiree – **Thomas Bernhard: Wittgensteins Neffe** (Lesung von Hermann Beil)

Thalia Theater Hamburg – **Friedrich Schiller: Kabale und Liebe**

Münchner Kammerspiele – **William Shakespeare: Othello**

Bayerisches Staatsschauspiel München – **Werner Fritsch: Cherubim**

HaDivadlo Brno – **Urs Widmer: Top dogs**

Theater Basel – **Frédéric Beigbeder: 39,90. Neununddreißigneunzig**

Schauspiel Hannover – **Tom Lanoye** (nach Apollonius von Rhodos und Euripides): **Mamma Medea**

2004

Bayerisches Staatsschauspiel München – **Anton P. Tschechow: Onkel Wanja**

Divadlo F. X. Šaldy Liberec - **Roland Schimmelpfennig: Die arabische Nacht**

Urs Widmer: Das Buch des Vaters (Autorenlesung)

Carl Merz, Helmut Qualtinger: Der Herr Karl (Lesung von Heribert Sasse)

Prager Reminiszenzen (Lesung von Andrea Jonasson)

Burgtheater Wien – **Elfriede Jelinek: Das Werk**

Theater Basel – **Max Frisch: Stiller**

Lamenti – Szenisches Madrigal Francesco Micieli, Claudio Monteverdi, Michal Nejtěk

Thalia Theater Hamburg – **Fritz Kater: We are camera / Jasonmaterial**

Berliner Ensemble – **Gotthold Ephraim Lessing: Die Juden**

2005

Burgtheater Wien – **Friedrich Schiller: Don Carlos**

Thalia Theater Hamburg – **Henrik Ibsen: Hedda Gabler**

Theater Salz und Pfeffer Nürnberg – **Wilhelm Busch: Max und Moritz**

Thomas Mann: Dr. Faustus (Lesung von Bruno Ganz)

Prager Kammertheater / Deutsches Theater / Salzburger Festspiele – **Robert Musil:**

Verwirrungen des Zöglings Törless

Volksbühne Berlin – **Frank Castorf: Meine Schneekönigin**

CED - Divadlo Husa na Provázku - **Dea Loher: Blaubart – Hoffnung der Frauen**

Soiree - **Eine kabarettistische Lesung von Emil Steinberger**

Soiree - **Gerhart Polt und die Biermösl Blosn: Crème Bavaoïs**

Hanna Schygulla: Der Stoff, aus dem die Träume sind

Das Meininger Puppentheater – **Der standhafte Zinnsoldat**

Armin Müller-Stahl: Hannah (Lesung)

Kapuziner Theater Luxemburg – **Lukas Bärfuß: Die sexuellen Neurosen unserer Eltern**

Bayerisches Staatsschaus. München - **Roland Schimmelpfennig: Die Frau von früher**

Burgtheater Wien – **Franz Wittenbrink: Mozart-Werke Ges.m.b.H.**

2006

Volksbühne Berlin – **Die Fruchtfliege** (ein Projekt von Christoph Marthaler)

Berliner Ensemble – **Thomas Bernhard: Drei Dramolette**

Schauspielhaus Düsseldorf – **William Shakespeare: Macbeth**

Schauspielhaus Zürich - **William Shakespeare: Othello**

Prager Literaturhaus der deutschsprachigen Autoren - **Der lange Marsch der Lenka Reinerová**

Otto Tausig: Kasperl, Kummerl, Jud.

Berliner Ensemble – **Botho Strauss: Schändung**

Deutsches Schauspielhaus in Hambur – **Die Schöne und das Biest oder Die Geschichte eines Kusses**

Theater d'Esch Luxemburg – **Werner Schwab: Volksvernichtung**

Eine Lesung aus dem Werk von **Hansjörg Schneider**

Norman Shetler: Musikalisches Puppenkabarett

Nationaltheater Prag - **Arthur Schnitzler: Das weite Land**

2007

Münchener Kammerspiele – **Anton P. Tschechow: Drei Schwestern**

Nationaltheater Prag – **Pavel Kohout: Eine kleine Machtmusik**

Rimini Protokoll – **H. Haug / D. Wetzel: Karl Marx: Das Kapital, erster Band**

Schauspiel Hannover – **Frank Wedekind / Nuran David Calis: Frühlings Erwachen!**

Handgemenge – **Annette Wurbs / Peter Müller: Königs Weltreise**

William Shakespeare: Ein Sommernachtstraum (spielt Klaus Maria Brandauer)

Guy Helminger (Lesung)

Divadlo Komédie – **Thomas Bernhard: Der Weltverbesserer**

Münchener Kammerspiele – **Ödön von Horváth: Glaube Liebe Hoffnung**

Theatre d'Esch Luxemburg – **Tagebuch der Anne Frank** (Lesung)

Dixon und Heidi: Sicher kommt auch ein Zauberer (Zaubereien und Magie)

Theater in der Josefstadt – **Peter Turrini: Mein Nestroy**

2008

Friederike Mayröcker, Bohumila Grögerová (Lesung)

Berliner Ensemble – **Bertolt Brecht: Dreigroschenoper**

Münchener Kammerspiele – **Rainer Werner Fassbinder: Die Ehe der Maria Braun**

Lunatik's Production – **livingROOMS**

Pražské komorní divadlo – **Werner Schwab: Übergewicht, unwichtig: Uniform**

Pražské komorní divadlo – **Franz Kafka: Prozess**

Theater Hélios – **Erde, Stock und Stein**

Ueli Jäggi (Lesung aus Texten von Friedrich Glauser)

André Jung: Jandl Jenseits Jelinek Jung (Lesung)

Burgtheater Wien – **William Shakespeare: Viel Lärm um nichts**

2009

Divadlo na Vinohradech - **Georg Büchner: Woyzeck**

Münchener Kammerspiele – **Franz Kafka: Prozess**

Rimini Protokoll - **VÙNG BIÊN GIÓ'I**

Franz Hohler: Grotteske Geschichten (Autorenlesung)

Théâtre National du Luxembourg – **Eugene O'Neill: Ein Mond für die Beladenen**

Schauspielhaus Wien – **Vladimir Sorokin: Der Tag des Opritschniks**

Schauspielhaus Wien – **Ewald Palmetshofer: Wohnen. Unter Glas**

Ensemble Habimah National Theatre of Israel (Tel Aviv) & Schaubühne am Lehniner Platz (Berlin) – **Dritte Generation** (work in progress)

Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz – **René Pollesch: Ein Chor irrt sich gewaltig**

2010

Staatsschauspiel Dresden – **E. T. A. Hoffmann: Der gold'ne Topf**

Theater am Neumarkt Zürich – **Max Frisch: Biographie: Ein Spiel**

Kasemattentheater Luxemburg – **Tucho und K.** (Briefe von Kafka und Tucholsky)

Nationaltheater Prag – **Elfriede Jelinek: Was geschah, nachdem Nora ihren Mann verlassen hatte**

Pavel Landovský: Aus dem Schauspielklub ans Burgtheater

Josef Hader: Hader Spielt Hader (Kabarett)

Thalia Theater Hamburg – **Franz Kafka: Amerika**

Schauspielhaus Zürich – **Elfriede Jelinek: Rechnitz (Der Würgeengel)**

Staatsschauspiel Dresden, Schauspiel Hannover: **Frank Wedekind / Alban Berg: Lulu**

Hajo Kurzenberger: Schauspielerei auf den Medienbühnen (Vorlesung)

Deutsches Theater Berlin – **Dennis Kelly: Liebe und Geld**

Anhang Nr. 3: Verzeichnis von Laureaten des Josef-Balvín-Preises

2002

Nationaltheater Prag - **Thomas Bernhard: Minetti** (Regie: Otomar Krejča)

2003

HaDivadlo Brno - **Urs Widmer: Top dogs** (Regie: Jiří Pokorný)

2004

Divadlo F.X. Šaldy Liberec - **Roland Schimmelpfennig: Die arabische Nacht** (Regie: Martin Tichý)

2005

CED - Divadlo Husa na Provázku - **Dea Loher: Blaubart – Hoffnung der Frauen** (Regie: Pavel Bad'ura)

2006

Nationaltheater Prag - **Arthur Schnitzler: Das weite Land** (Regie: Ivan Rajmont)

2007

Theater Komodie - **Thomas Bernhard: Der Weltverbesserer** (Regie: Dušan Pařízek)

2008

Pražské komorní divadlo - **Werner Schwab: Übergewicht, unwichtig: Uniform**
Pražské komorní divadlo - **Franz Kafka: Prozess** (Regie: Dušan Pařízek)

2009

Divadlo na Vinohradech - **Georg Büchner: Woyzeck** (Regie Daniel Špinar)

2010

Nationaltheater Prag - **Elfriede Jelinek: Was geschah, nachdem Nora ihren Mann verlassen hatte** (Regie: Michal Dočekal)

2011

Theater Komodie - **Joseph Roth / David Jařab: Die Legende vom heiligen Trinker** (Regie: David Jařab)

2012

Moravské divadlo Olomouc - **Roland Schimmelpfennig: Die arabische Nacht** (Regie: Martin Glaser)